



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: I. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Ilonou Tajchnerovou, advokátkou se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Moskevská č. p. 1604/35, PSČ 400 01, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-1071/ZA-ZA02-P17-2015, E. č. „X“**,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené právní zástupci žalobce, JUDr. Iloně Tajchnerové, **s e p ř i z n á v á** odměna ve výši **16.456,- Kč**, která jí bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 2. 2016, č. j. OAM-1071/ZA-ZA02-P17-2015, kterým byla podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou, a proto žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť se domnívá, že byl zkrácen na svých právech. Při projednání jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany

došlo ze strany správního orgánu k pochybení a to hned několikrát. Žalovaný při plnění úkolů vyplývajících mu z jeho působnosti nevycházel žalobci vstříc. Při hodnocení podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí nepřihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly najevo, čímž nesprávně posoudil podanou žádost. Dále pak neuvedl v dostatečné míře důvody, které jej vedly k výroku napadeného rozhodnutí. V neposlední řadě neuvedl informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Žalobce je toho názoru, že splňuje podmínky pro udělení azylu v souladu s ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce žije na území České republiky společně se svojí ženou a synem. Má zde zajištěné bydlení a živil se jako zedník. V zemi původu probíhají vojenské operace a on se obává, že v případě jeho návratu bude do těchto akcí nedobrovolně zapojen. V případě jeho nuceného návratu by nepochybně odcestoval s celou svojí rodinou, čímž by jí vystavil značnému nebezpečí. Žalobce již nemá v zemi původu žádné zázemí. Je pravdou, že v místech odkud pochází, zatím neprobíhají ozbrojené konflikty, nicméně zde žije mnohem více lidí než dříve a je tak prakticky nemožné zde sehnat práci. Aby žalobce uživil svojí rodinu, musel by se uchýlit do měst, kde již válečné konflikty probíhají. Navíc manželka odcestování do země původu žalobce kategoricky odmítá. Žalobce se domnívá, že Ukrajina není schopna ochránit lidská práva, kdy i přesto, že povolává své muže do zbraně, nenachází sílu pro zaujetí stanoviska, zda se vydat proruským nebo proevropským směrem. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný spolu se správním spisem zaslal soudu i své písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby, neboť jde v pořadí již o druhou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a hodnocení důvodů žalobcovy odchodu z vlasti. V první žádosti žalobce zmínil obavu z válečného konfliktu probíhajícího v zemi původu a snahu legalizovat si pobyt na území České republiky, neboť by zde chtěl žít spolu se svou manželkou a synem. Správní orgán o žalobcově první žádosti rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Ve své druhé žádosti žalobce uváděl naprosto identické důvody, jež jej vedly k podání již první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný z dostupných materiálů vypovídajících o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině nedospěl k závěru, že by došlo k takové změně, která by mohla založit opodstatněnost jeho nové žádosti. Žalobce se dovolával institutu sloužícím osobám pronásledovaným nebo ohroženým vážnou újmou, přičemž žalobce takto označit nelze. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Při ústním jednání před soudem právní zástupkyně žalobce setrvala na žalobních námitkách. Zdůraznila, že žalobou napadené rozhodnutí nemůže obstát, když žalobci žalovaný upřel náležité posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Navíc situace na Ukrajině není nadále příznivá a nejsou tam dodržována základní lidská práva. Z tohoto důvodu žalobce kategoricky odmítá návrat do země původu.

Pověřený pracovník žalovaného při témže jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby, neboť se evidentně jednalo o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75

odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 12. 2014 byla žalobcem podána první žádost o udělení mezinárodní ochrany. V ní mimo jiné uvedl, že svoji vlast opustil s vidinou rodinného soužití na území České republiky spolu se svojí manželkou a jejich synem. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla touha setrvat se svou rodinou, snaha pomoci manželce při výchově jejich syna a dále pak obava z nástupu do armády, neboť Ukrajina opakovaně mobilizuje vojenské jednotky z důvodu stále probíhajícího válečného konfliktu. V zemi původu neměl žádné potíže se státní ukrajinskou mocí ani nebyl jakkoli politicky činný. O uvedené žádosti rozhodnul žalovaný dne 2. 6. 2015 rozhodnutím č. j. OAM-676/ZA-ZA05-K07-2014, e. č. „X“, jímž žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 12 – § 14b zákona o azylu neudělil. K důvodům, pro které žalobce o azyl žádal, uvedl, že se nejedná o azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu, neboť žalobce není pronásledován kvůli své rase, pohlaví, náboženskému vyznání apod., stejně tak nesplňuje ani podmínky pro udělení tzv. doplňkové ochrany dle ust. § 14a a § 14b, když se nepokusil zákonnými prostředky bránit proti tvrzenému jednání ze strany policie.

Dne 15. 12. 2015 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že touží zůstat se svou manželkou a jejich synem na území České republiky a obává se, že v případě jeho návratu do země původu bude povolán do armády. O žádosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění konstatoval, že se v dané věci jedná již o opakovanou žádost žalobce o azyl, přičemž s ohledem na to, že jmenovaný neuvedl žádnou podstatnou změnu okolností jeho případu, nezbylo, než řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavit, pro nepřipustnost podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

Soud se k námitce žalobce zabýval zejména přezkoumatelností napadeného rozhodnutí a dále otázkou, zda v dané věci došlo k naplnění podmínek pro zastavení řízení dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu.

Dle ust. § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany pro účely tohoto právního předpisu rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.

Dle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Dle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a jež svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a.

Dle odst. 3 citovaného ustanovení podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

Dle ust. § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě tzv. procedurální směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Ust. § 11a a násl. zohledňuje situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení, a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí je konstatováno, že, je-li na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jimi cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesení zastaví.

Jak uvádí důvodová zpráva k novelizaci zákona: „*Cílem transpozice tohoto ustanovení bylo zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v ust. § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti - zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.*“

Jak plyne z výše uvedeného, úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení azylu je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozích případech vedly k zamítnutí předchozích žádostí o azyl. Dle Nejvyššího správního soudu, srov. např. jeho rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42 (dostupný též na www.nssoud.cz): „*se zpravidla může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta.*“ V daném případě žalobce v původní žádosti o azyl ze dne 15. 12. 2014 uváděl jako důvod pro jeho udělení touhu zůstat se svojí manželkou a jejich synem včetně obavy, že v případě jeho odcestování do země původu bude vystaven nástupu do armády. Prakticky shodné důvody však uvedl i ve své druhé žádosti ze dne 15. 12. 2015.

Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci těchto důvodů, a byť výslovně necitoval, jakým způsobem žalobce argumentoval již v původní žádosti, z jeho odůvodnění je nepochybné, že se porovnáním azylových námitek zabýval. Protože však neshledal žádné změny skutečností, jež by mohly vést k přehodnocení jeho předchozího stanoviska o nedůvodnosti žádosti, řízení dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil pro nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. S tímto postupem se soud plně ztotožňuje. Pakliže proto žalobce namítal, že žalovaný nepostupoval plně v souladu s ust. § 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jestliže v odůvodnění neuvedl veškeré důvody, jež jej vedly k závěru o výroku rozhodnutí, nelze s jeho argumentací souhlasit, neboť důvody aplikace ust. § 10a písm. e) zákona o azylu jsou s ohledem na povahu věci z rozhodnutí zcela seznatelné.

Žalobce by měl mít na paměti, že ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu představuje určitou formu zjednodušeného správního řízení, v němž již není třeba opakovaně podrobně rozebírat důvodnost jednotlivých azylových důvodů jako v řízení o původní žádosti, ale toliko posoudit, zda v daném případě nedošlo k podstatné změně okolností, jež by odůvodňovala možnost opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Tuto podmínku žalovaný splnil, jestliže provedl srovnání důvodů uplatňovaných žalobcem v průběhu dvou postupně podávaných žádostí, přičemž je shledal prakticky shodnými, což odůvodňovalo jeho závěr o postupu dle citovaného ustanovení. Jestliže nyní žalobce namítá, že žalovaný měl posoudit, zda v dané věci nedošlo k nějakému vývoji ve vztahu k ust. § 12 zákona o azylu, není jeho námitka důvodná, neboť bylo naopak odpovědností žalobce, aby se žalovaný případnou změnou podstatných okolností dozvěděl. Žalobce však zůstal ke své vlastní újmě pasivním, resp. žádné nové skutečnosti neuváděl, a žalovanému tudíž nelze vyčítat, pokud se v odůvodnění rozhodnutí omezil pouze na konstatování neměnnosti azylových důvodů.

Námitku žalobce, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný při plnění úkolů vyplývajících z jeho působnosti nevycházel žalobci podle možností vstříc, považuje soud s ohledem na výše uvedené za nerelevantní

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatečné zdůvodnění, neshledal důvodnými. Stejně tak žalovaný nepochybil, pokud na případ žalobce aplikoval ust. § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu s tím, že

rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a soud proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle ustanovení § 35 odst. 8 s.ř.s. přiznal odměnu ustanovené právní zástupkyni žalobce, JUDr. Iloně Tajchnerové, jenž byla ustanovena usnesením zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2016, č. j. 78 Az 7/2016-13. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovené právní zástupkyni náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 16.456,-Kč. Tato částka se skládá z částky 12.400,- Kč za čtyři úkony právní služby po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a ust. § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), podání repliky - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 21. 8. 2017 - § 11 odst. 1 písm. g)]; dále z částky 1.200,-Kč za s tím související čtyři režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 2.856,-Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupkyně žalobce povinna podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude ustanovené právní zástupkyni vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v obvyklé lhůtě, tj. do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 21. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
I. T.